

Deník praštěné 4cátnice

Yvonne Hassl

DENÍK PRAŠTĚNÉ

4CÁTNIČE

Yvonne Hassl

KRÁTKÁ UKÁZKA Z KNIHY

Hrůza ... půl života za mnou ... opatrně se ohlížím za sebe. A co vidím? Nic ... vyleštím si brýle a ... spatřím dvě děti rychle mizející z dohledu. Proč se ke mně neznají?

‘Ženo!’ vynořil se odněkud manžel a táhl za sebou žebříňák plně naložený svými obrazy. ‘Zase jsem nic neprodal.’ Kráčíme se sklopenými hlavami k nějaké roztrhané chalupě. Snad to Bohušovo stavení není naše? ‘Ano, je!’ smějí se nám z dálky děti.

Brrrrrrrrrr. To byl zase jednou sen. Probouzím se s napadanou omítkou na obličej.

“Zatracený, vlhký, odporný barák,” se slzami v očích sklepávám omítku z víček a bosou nohou vlítnu do plísňové peřinky, neboť se mi posunul kobereček u postele.

„Zatracený, popraskaný beton. Jó parkety, kdeže jsou?“ prozkoumávám na zemi bílou plíseň. Vypadá jako krátké šedivé vlasy dědka Vševědka. „Proč ta podělaná chalupa pořád kvete? Proč to podělané, SAVO nezabralo?“

Znechuceně si sedám zpět na postel a převracím oči v sloup. „Áááááááááá,” dere se mi jekot z plic. Po stropě se šinul obrovský pavouk a nic lepšího ho nenapadlo než mi spadnout na rameno. Opravdu děkuji za každé nové ráno. To se nedá vydržet. Kdy takhle bída a utrpení skončí? Prosím Boha o pomoc. Věřím v Boha ... ještě ANO.

Vyčerpaně stojím před „domem“. Zaujalo mě temně fialové nebe, smutné slunce, laskavý zpěv ptáků, stíny bázlivé květeny, divoce šumící les, praskot dřevin ... Praskot dřevin? Podivné. Slyším zvuky z 30 km vzdáleného lesa?

„Ženo! Povídám! Nařezal jsem dřevo. Dones ho ke kotli,” rázem zmrazil manžel můj blazeovaný pocit. „A mám hlad,” nedá si pokoj. „Slyšela jsi? Mám hlad.“

„Já mám taky hlad a otravuji s tím snad někoho?“ jsme zase v sobě. Odbudu si své „povinnosti“ a běžím zpátky před dům, kde ... slunce je krvavě rudé, ptáci vřískají a slepice ptačí chřípkou straší, stíny bázlivé květeny se zaostřují a já zírám na prales plevele v naší zahrádce... nešumí les, jen skučí sousedův pes, ale já se své mytické nálady nevzdávám. Vzhlednu k nebesům se slovy: „Ach Bože! Existuješ-li, dej mi znamení!“

„Plesk,” spadlo mi něco do vlasů. Příjemně překvapená stojím nehybně, ani nedýchám, jen přemítám, jaké že to znamení na hlavě mám.

„Ty neslyšíš, že tě volám?“ vyšel z vrat rozzuřený manžel. Aha, něco chtěl přidržet ... já zapomněla. Dál však stojím strnule jako sádrová Panna Mařenka u nás v kostele, jež se mi tak tuze líbí.

„Pojď se podívat! Něco mám na hlavě,“ pronesu pyšně.

„Co zase máš?“ zařval můj asi nahluchlý choť.

„Nevím,“ vztekle zaječím, ale vzápětí se rychle uklidním, přece s Božím znamením na hlavě se nebudu rozčilovat. Šeptem muži oznámím: „Žádala jsem Boha o znamení a on mi ho do vteřiny poskytl.“

„Co to meleš za nesmysly?“ jde se konečně podívat a já dál plná očekávání stojím jako solný sloup.

„Fůj!“ s odporem se ode mě odtáhl. „Pokálel tě pták,“ sekl mě krutou pravdou rovnou do srdce. „Prý znamení,“ řehtal se jako kůň za vraty a ty. Ty nic, ale JÁ stála jako přikovaná a ONO na hlavě mi nějak ztěžklo. Přiznávám, že větší ponížení jsem v životě nezažila ... Bože to jsi nemusel. Přec rozebereme-li to filozoficky. Žádala jsem Boha o znamení. A, co je lepší? Mít na hlavě ptačí lejno, nebo spadlý strom?

Raději se vrátím do dětství a puberty, ale nebude to o nic lepší ...

...

1983

Skoro všechny spolužačky už měly chlapce nebo, aspoň zkušenost s nimi. Já ubohá panna si musela vystačit jen s výmysly, pokud se někdo otázel. Kde hledat toho pravého? A ještě s tím mým letišťem, brejlema, mezerou mezi zuby, plochýma nohama a hrbem.

Hledat chlapce? Spíš hledat někoho, kdo by mě zastřelil a zakopal, ale pud sebezáchovy mě nutil občas vyjít na denní světlo a nějak přežít a žít.

A jak už to bývá moje nejlepší kamarádka a sestřenice byly děvčata pohledná a pyšnily se vším, co mi Pán Bůh odepřel. Chodily jsme v trojce na zábavy. Ony se veselily a já si jen otírala zamlžené brýle ... chodila jsem při každém ploužáku na čerstvý vzduch.

Náhle se zjevil chlapec a k tanci mě vyzval. Měla jsem právě zamlžené brýle, a tak jsem pořádně neviděla, kdo po mě zatoužil. Dalo se to čekat - stejný druh. I on měl popelníky, kterými jsme při tanci o sebe třískaly. Pozval mě na víno, pak na čerstvý

vzduch a pokoušel se o líbání. Kdyby neměl uhry s kopečky hnisu, mastné vlasy a páchnoucí dech ... možná ... ani omylem. Raději stará panna bez pokory, a posléze stařena bez podpory.

Kamarádky zatoužily mi pomoci najít chlapce a napadlo je, změnit zcela mou image. Šlo se ke kadeřníkovi. Nyní je třeba podotknout, že mě krášlily vlasy dlouhé po ramena a krátká ofina. Koukaly jsme do časopisu 'Žena a móda' a dívky mi nadšeně ukazovaly účesy modelek, které by mi zajisté slušely. Bylo tam i foto chlapce s podivným účesem. A já zapochybovala: „Ukážu ji tuhle dámu s tímto perfektním účesem, ale vylezu ostříhaná, jak ten synek.“ Smály se vesele a já vstoupila do provoněné místnosti. Kadeřnictví já ráda. Zejména mytí hlavy, pokud ta kráva rozeznala teplou vodu od studené.

„Jak to chcete?“ padl očekávaný dotaz kadeřnice stojící na prahu smrti. S velkým nadšením jí ukazuji obrázek modelky a zdůrazním, že nechci vlasy zkrátit, zejména ať mi nešahá na ofinu. Stará bába, jo, jo a dala se do práce. Vzala do svých třesoucích se rukou nůžky.

Já s hrůzou v hlase: „Povídám! Ostříhat nechci, jen trvalou.“

Ona: „Konečky ostříhat musíme.“ Lítalý vlasy všude kolem mě. Konečky. Proč zrovna já? Aby nestála řeč, zeptala jsem se, co by mi poradila na mastné vlasy. Suše odvětila, že kopřivový šampón. Kopřivový šampón, že jsem se namáhala otevřít pusou.

„Chcete do vlasu vetřít vitamíny?“ držela v ruce nějakou ampulku. Kývnu, že ano a ona vzala pilník a půl hodiny pilovala vršek od ampule. Netrpělivě jsem se vrtěla a přemítala, zda to byl dobrý nápad jít k holiči. Konečně bylo dopilováno a ona mi kápala jednu kapičku do vlasů a rychle si ampulku pečlivě schovala pro další zákaznice. 'Pozornost podniku, tak šetří,' pomyslela jsem si, trpíc při dalším úkonu.

Nasazovala mi ty dřevěné válečky s gumičkou. Děs. Div mi nevyškubala všechny vlasy. Na čem nešetřila, tak na čpavku. Málem mi s ním vypálila obě oči, čvachtal mi v uších ještě týden po tom. Poté mi narazila na hlavu tři čapky a šup se mnou pod fukar. Odešla na oběd a já měla vlasy jako silon. Babizna. Dvacet minut. Potila jsem v té příšerné kukle minimálně hodinu.

Sundala mi kolíčky. Raději jsem zavřela oči. Já chtěla vidět konečný výsledek. Nahodila mi natáčky a šup zpátky pod fukar. Znovu k zrcadlu a jala se tupírovat a lakovat. Stále jsem měla zavřené oči.

„A je to,“ s pýchou se dívala na svou práci. Já se pro jistotu vyhnula i tentokrát pohledu do zrcadla a raději běžela pro peněženku. Platila jsem neuvěřitelných 150,- Kč, což mě zarazilo. Jistě, v současné době by to bylo za hubičku, ale před dvaceti pěti lety to bylo peněz. Trvala běžně v komunálech stála 100,-Kč. Kontrovala jsem účtenku a nevěřila svým očím. Ta ženská si zaúčtovala nějaké poradenství, to byl asi ten kopřivový šampón a vitaminovou lázeň, to byla asi ta kapička štiplavé vodičky. Nehledě na to, že si zaúčtovala plnou taxi za stříhání, přestože tvrdila, že mi ostříhá pouze konečky.

Pěkně našťvaná jsem vyšla na chodbu a to jsem ještě neviděla svůj skvělý účes ... tu svou novou image. Kámošky při pohledu na mě vytřeštily oči a po prvotním šoku, dusily v sobě smích. Zuřivě jsem se podívala do zrcadla, které tam asi pro případné reklamace viselo na zdi.

„Pane Bože! To přece nemůže být pravda,“ nevěděla jsem, zda se mám smát nebo brečet. Onen „skvostný“ obraz mě děsí ve snech do dnešních dnů. Bába zapomněla, že žijeme v osmdesátých letech a ni v padesátých.

Nezmohla jsem se ani na slzy, ani na slovo a jen zírala a zírala a přemítala, kterými kanály se dá ještě chodit. Mám vysoké čelo, proto ofina je u mne nutnost. Nyní nebyla žádná, jen samé obludné vlny. Mohutné vlny. Zuřila na mé hlavě bouře. Zestárla jsem o deset let. Nasadila jsem si své obrovské brýle, čímž jsem si přidala dalších deset let. Byla jsem zoufalá.

Proboha, copak mohu takhle mezi lidi? Šly kolem dvě děti a způsobně mě pozdravily. Myslela jsem si, že si už začíná mládež školou povinná dělat ze mě legraci, ale ony to myslely vážně. Bylo na čase si jít vykopat hrob. Načančaná kámošky sebou mlely, neb se jim chtělo tuze smát, ale nechtěly mě ranit.

„Jen se smějte! Je čemu a příště až vás zase něco chytrého napadne, nezapomeňte za mnou přijít. Tuze nerada bych přišla o něco takového,“ ukázala jsem na svou palici. Strhla jsem sestřenici šátek z krku a svázala si k sobě ty děsivé vlny. S pláčem jsem běžela domů a úprkem se hnala do koupelny. Vlnobití zničil silný proud vody, ale toho příšerného beránka jsem se už nezbavila.

Zkřehlá a nešťastná jsem vyšla z koupelny a stanula před otcem. Nevěřil ani on svým očím. „Mamo!“ zvolal zoufale. „Pojď se podívat na holku, jak si dodrbala vlasy. Proboha, kdo ti udělala takový afro účes?“ Oblékl se a odešel se uklidnit do hospody s tím, že jsem strašný vůl a kdo mi na to dal peníze.

Matka přiběhla a řekla: „Ale vždyť to má pěkné!“ Bylo mi jasné, že je to ještě horší, než jsem doufala. Jak naše máma něco pochválila, tak to vždy stálo za kakanec.

Nebudu líčit, co vše jsem si musela vyslechnout od vrstevníků, ale úspěch se dostavil. Balili mě od té chvíle, než jsem se nechala ostříhat na ježka samí dědci. Není nad to mít dobré a chytré kamarádky.

...

1984

...